

Oče je počasi dvignil žalostne oči in jo je gledal. Dolg in resen je bil njegov skrbni pogled. Nazadnje pa je mož vzdihnil in se je trudno okrenil.

Njej se je zdelo, da se mu je utrnila težka solza, ki je počasi polzela v sivo brado.

Še nikoli ni tako opazila globoke očetove žalosti, ki jo je zdaj bolela toliko bolj, ker je bila tiha, brez očitkov in karanja.

(Dalje prihodnjič.)

PASTUŠKIN:

ODPOČITEK.

Prišli smo globoko iz doline
preko strmih, robovitih sten;
gozda mehke mahove blazine
v odpočitek vabile so len.

Vse so zvabile, vsi so plegli.
Midva v travo sedla sva kraj njih;
nje oči v mamljivo vlažni megli
so izvabliale mi vzdih na vzdih.

To sva bila mlada in spočita:
iz ljubezni čaše pila sva,
za dišečo brino varno skrita
se ljubezni pokorila sva.

Nič tam nama ni biló počitka
in brhkó sva šla naprej na pot,
ona tiha, vdana, sveža, vitka,
jaz vtopljen v dokaze nje dobrot.

„Kam bežita?“ kličejo za nama,
a midva ne čujeva glasov,
ne ozreva se, nebeško sama
speva v carstvo svojih mladih snov.

